

sine egne Medlemmer, vil jeg spørge, hvorledes man egentlig kan tro, at man gjør Sagen bedre derved, at man giver disse formentlig altsaa fanatisk politiske Forsamlinger Myndighed til uden nærmere Sigteelse og Kontrol at vælge Rigsrettens Medlemmer udenfor deres egen Midte? Dersom man gaar ud fra, at Rigsdagen, naar den skulde vælge Rigsrettens Medlemmer af sin egen Midte, vilde lade sig lede alene af Partihensyn, ikke spørge om Dygtighed, ikke spørge om Upartisthed, men, som sagt, alene tage Hensyn til Partistandpunkt, hvor kan man da tro, at de samme Medlemmer skulde lade sig lede af andre Tanker og Beveeggrunde, naar de skulle vælge Rigsrettens Medlemmer udenfor deres egen Midte? Og mener man da, at Rigsrettens Medlemmer, naar de tages af Befolkningen udenfor Rigsdagen, i mindre Grad skulde være udsatte for at lade sig paavirke, end naar de tages fra Rigsdagens Midte? Tror man ikke, at man blandt Folket udenfor Rigsdagen skulde kunne finde Mænd, der ere lige saa politisk lidensfabelige og lige saa bestemt politisk udprægede, som Rigsdagens egne Medlemmer? Det tror jeg ikke, man kan betvivle, og naar saa er, tror jeg, man vil komme fra Schlla til Charlybdis, naar man nu kun vil vælge Folk udenfor Rigsdagen. Naar Rigsdagens Medlemmer selv vælges, tør man dog forudsætte, at man i alt Fald har indskrænket Valget til en Kreds af hæderlige Mænd, værdige deres Folks Tillid og Agtelse, og som ogsaa ville vide under Følelsen af det store Ansvar, der kommer til at paahvile dem, at underordne Partihensynene, hvad de skulde deres Fædreland. Man vil naturligvis kunne sige, at Rigsdagen jo vil kunne vælge udenfor sin egen Midte Mænd, om hvilke dette ogsaa kan siges, men vi komme egentlig der kun til, om jeg saa maa sige, en andenhaands Sikkerhed, ikke den førstehaands Sikkerhed, man skulde have, naar man vælger indenfor Rigsdagens egne Medlemmer. Man har ogsaa selv havt en Følelse af, at man ikke opnaaer en Sikkerhed mod Partisthed ved at lade Valget foregaa af Mænd udenfor Rigsdagen, og det har man erkjendt derved, at man kommer frem med som noget af det mest Karakteristiske ved Forslaget, at $\frac{1}{3}$ skal udstydes ved Lodtrækningen. Der er man altsaa gaaet ud fra, at naar Rigsretten bestaar af 24 Dommere, 12 valgte af Folkethinget og 12 valgte af Landsthinget, har man 12 Partimænd, der gaa en Vej, og 12 Partimænd, der gaa en anden Vej. For at man ikke skal kunne beregne, i hvilken Retning Resultatet

vil komme til at gaa, skal den ene Trediedel stydes ud. Man gaar ud fra, at naar den ene Trediedel er stuet ud, er det givet, hvorledes Resultatet vil blive. Det Interessante er, at saalænge Lodtrækningen ikke er foregaaet, kan man Intet beregne, og saa maa man være bange for den frygtelige Domstol, men naar Lodtrækningen er stet, kjender man Resultatet. Hvorfor saa ikke simplificere Sagen? Hvorfor ikke lade enhver af disse to Sider blive repræsenteret, den ene af en sort, den anden af en hvid Kugle? Det forekommer mig, at det hele Apparat med de 24 Dommere bliver overflødig, naturligvis under den Forudsætning, man stadig gaar ud fra, at man her har at gjøre med Partimænd, som ikke ere i Stand til at give Sagen en upartisk Drøftelse. Hvorfor saa ikke lade hele dette store Apparat falde?

Man har udstuet Høiesteret. Dette finder jeg heller ikke rigtigt. Jeg kunde naturligvis anføre forskellige Exempler paa, at man andetsteds opfattede Sagen anderledes end de ærede Forslagsstillere. Vist er det, at man i vore Nabolande ingenlunde styder Høiesteret ud fra at deltage i Rigsrettens Virksomhed, og vist er det, at der er Lande, hvor man kan sige, at Rigsretten væsentlig har en juridisk Karakter, og at det politiske Element spiller en forholdsvis underordnet Rolle. Men jeg vil lade alle disse Henvisninger til de fremmede Lande ligge, fordi det altid er en vanskelig Ting at henvise dertil, idet man ikke har saa let ved at tage alle de Momenter med i Betragtning, som bør tages med i Betragtning, naar man vil anfille en Sammenligning. Men naar man holder sig til Sagens egen Natur, forekommer det mig, at man skal vanskelig kunne befri de to Ting. Den ene er, at i en Domstol som Rigsretten er det vanskeligt og naturligt at have et juridisk Element til Stede, og det et saa godt juridisk Element, som man overhovedet kan tilvejebringe. Det er meget muligt, at Høiesteret ikke er i Stand til at løse den store Opgave, den har — derom skal jeg naturligvis ikke udtale mig — men man maa nu engang gaa ud fra, at Høiesteret skulde eller burde indeholde de bedste juridiske Præster i Landet, og desfra kan man forsaavidt ogsaa ganske rolig gaa ud, naar man skal ordne en Institution. Jeg tror ikke, at et juridisk Element kan eller bør savnes i en Act, der i Virkeligheden vil komme til at afgjøre mange juridiske Spørgsmaal. Nu siger den ærede Forslagsstiller, at det selvfølgelig staar Rigsdagens Medlemmer frit for ved Valget af Rigsrettens Medlemmer at tage dette Hensyn og vælge Jurister ind i Rigsretten, og at, naar de ikke vælge Su-